

Debatt

NILS P G EDLING:

Om lagstiftningen i arbetslivet

Vi har sedan 1968 upplevt att regering och riksdag lagstodgat om för näringslivet produktions- och utvecklingshämmande arbetsgivaravgifter. Ytterligare störning för näringslivet uppkom under de sk förlorade åren i början på 1970-talet. Dessa olyckliga ingrepp har inte hindrat löntagarorganisationerna att 1974 och 1975 genomdriva orimliga löneökningar, följda av fortsatta fördyrande avtal och 1980 års ansvarslösa och prestige-mättade nöjesstrejk.

Trots detta håller den socialistiska regeringen nu för fullt på att åter hindrande ingripa i kapitalförvaltningen i våra företag genom ytterligare höjning av arbetsgivaravgifterna och aktieskatterna – för att inte tala om hotet mot driften medelst löntagarfonder.

Medan således regering och riksdag ogenrat lägger allsköns pålagor på den företagssamhet som uppstår vår välfärd – vilket i om en del socialdemokrater tycks förstå – ingriper inte dessa maktbärande mot de inflationsdrivande krafterna inom löntagarorganisationerna, skyddade som dessa är av den i lag stadgade fria förhandlingsrätten. I stället

THEDE PALM:

Försvarsfrågor

I Svensk Tidskrift 1983 nr 2 har örlogskapten Erik Gradelius skrivit en insändare om den svenska marinen. Han inleder med ett angrepp dels mot den nya boken "Sveriges militära beredskap 1939-1945", dels mot den recension, som general C E Almgren skrev i samma tidskrifts sista häfte förra året. Om den senare säger han, att general Almgren "försiktigtvis" inte nämnt vad som står i boken om flottans styrka vid olika tidpunkter. Boken lämnar, säger Gradelius vidare, ofullständiga och delvis felaktiga uppgifter, som "fördöljer" att flottan ej tillfördes nämnvärt antal moderna fartyg förrän efter 1942.

Hans sätt att uttrycka sig är sällsynt illa valt. General Almgren är inte den som brukar vara rädd eller "försiktig" när det gäller felaktigheter. För min del kan jag försäkra, att

skall de mot näringslivets effektivitet riktade karensdagarna åter införas.

Vilken uppfattning man än har om den senaste devalveringen är det mycket anmärkningsvärt, att landets statsminister skall behöva säga: "Lönerörelsen blir helt avgörande för om devalveringen lyckas" (SvD 82.12.17). Detta innebär att utgången skulle ligga hos personer som handlar i den anda förre TCO-ordföranden representerade med orden: "En dålig samhällsekonomi kan aldrig tas till intäkt för att beskära parternas rätt att fritt träffa avtal".

Det är därför mer än anmärkningsvärt att regering och riksdag inte har samma lagliga rätt att påverka lönerörelserna som att ingripa i företagets ekonomi genom pålagor. Sveriges ekonomiska läge fordrar, att löntagarorganisationerna i lag vidkännes samma inskränkningar i sitt handlande som de produktiva företagen är utsatta för. Detta gäller särskilt organisationerna hos de i stat och kommun anställda, vilkas löner betalas med skattepengar och lån!

under den långa tid jag deltog i arbetet träffade jag aldrig på något försök att "fördölja" någonting, alltså att framställa historien vare sig snett eller osant.

Det är obegripligt att Gradelius kommit med sådana påståenden, detta så mycket mer som kapitlet "Flottans utbyggnad" utförligt redogör för flottans situation från 1936 års försvarsbeslut och framåt. Hur denna redogörelse skulle kunna vara mera öppen än den är i tabellerna sid 324-325 förstår jag inte. Därtill kommer, att marinens läge 1939 och till krigsslutet och behandlas i det följande kapitlet "Kustartilleriet". Hederligheten hos författarna till dessa kapitler, båda officerare och militärhistoriker, är inte nödvändigt att diskutera.